

menil za take ljudi! Sploh, Ivan, meni se zdi, da si se ti ves v ničemurne malenkosti izgubil, tako da si za vse drugo gluhi in slepi. Celo dopoldne se že vrtim in obračam pred teboj, in ti še nisi zapazil, da imam novo obleko. Ali ni lepa, ali ti ni všeč, Ivan? In še predraga ni.«

»Zaman sem žrtvoval svoj ugled in svoj denar,« je tarnal Ivan.

»Denarja je škoda,« je dejala Vida. »Toda gospod Hrust je držal besedo; Pustovki bom pa jaz povedala o priliki, kakšnega moža da ima.«

»Bog ne daj, Vida! Midva se ne smeva držati, kakor da bi si to krivico količkaj k srcu gnala.«

»Saj jaz si je tudi ne; ampak njej bom samo namignila, da se njen soprog zelo moti, če misli, da se midva jeziva.«

»Tudi tega ni treba, Vida. Popolna ravnodušnost najhuje jezi nasprotnike.«

»Moja nova obleka jo bo tudi jezila in zaradi tega mi je zdaj še bolj všeč.«

»Jaz da bi se brigal za sodbo kakšnega Pusta! Tako daleč še nismo. Njegova graja kaže slab okus in njegova zavist moje vrline.«

Ivan je možko vzel klobuk in palico in šel z doma.

Želel je, da bi srečal Pusta, in trdno sklenil, da ga ne bo pozdravil; celo to se vpraša, če bo odzdravil. Ali pa naj bi se mu z zasmehljivo vljudnostjo prav globoko priklonil? Na to plat bi se namen morebiti še bolje dosegel.

Pusta pa ni bilo na izpregled.

»Ogiblje se me,« si je dejal Ivan. »On že ve, zakaj, jaz pa tudi.«

Nasproti pa mu je prišel gospod Hrust. Ob tem pogledu se je razjasnilo Ivanu mračno čelo; hvaležen nasmeh mu je priigral na lice; z glasnim pozdravom mu je hitel naproti in krepko mu je stresel roko:

»Hvala lepa, gospod Hrust! Še so značaji na svetu, in poštenjakom še ni treba obupavati.«

Sonet trenutkov.

Po ulicah vihar skoz noč divja,
pošastne stebre proti nebu vije,
ob mojem oknu črna slutnja bije
in trka, kliče: Smrt skoz noč vihra!

Vse misli, želje v daljo koprne,
a vsaka se v bolesten nič razbline:
Za oknom smrtne sence se reže.

Sirota je za hrepenenjem šla
— zdaj na pomoč nekdo v vihar upije...
Poslušam ostre, grozne melodije,
kot nož se reže vsaka v dno srca...

In s tabo, sveti modrec Avguštine,
drhtim: »Nemirno moje je srce,
dokler, Resnica, v Tebi ne počine.«

Jože Plot.

Disonance.

Dr. Ivo Šorli.

7. januarja 1906.

Priznam, da sem bila v prvem hipu precej presenečena, ko je gospod Marega povedal, da naju z mamu uvede v slovensko družbo in da je tudi sam Slovenec. Na Dunaju sem ga imela vedno za Italijana, ne samo radi njegovega imena, nego ker nisem niti slutila, da tu doli sploh žive še kaki drugi ljudje. In reči moram tudi, da sem bila prisiljena vsled tega odkritja vse svoje duševno razpoloženje nekako »v drugo smer naravnati«, ko sem se bila veselila še najbolj, da bom imela priliko spoznati ta mi tako sim-

patični italijanski narod enkrat tudi v njegovi lastni hiši.

Seveda je trajalo to moje razočaranje samo trenutek. Zakaj moje načelo je, da se človek ne sme pustiti nikdar voditi od lastne komodnosti, nego se mora celo potruditi, da mu ne uide prilika, kjer more spoznati nekaj, česar dotlej še ni poznal.

Pa naj bodo torej Slovenci! sem si rekla. Da, celo toliko bolje! O tem božjem narodiču do danes itak skoro čula nisem, razen da jih uvrščajo med južne Slované. In da me je še včeraj kdo vprašal,